بلهډيوه

د

Ketabton.com

ګل پاچا ((الفت))

جرمنی ۲۰۱۱ میلادی کال

www.ulfat.de

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرليك: **مخ:**

خپله ژبه 1
خپل مليت ساتل 2
حركت او وينيتوب 4
لوئېدل او جديت 5
پوره ژوندون 7
د ژوند مقصد 8
ګټل 10
زړه او سترګې 11
زه دې پېژنم 12
حقيقت 13
دمحبت رڼا 14
شعر او ادب 14
شاعر او عالم 15
دتورې رڼا 17
خوږ ژوند 20

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

خپله ژبه

دغه لمر چې پاس په آسمان کې زمونږ دپاسه ځلیږي اوپخپل نوراو حرارت دځمکې دمخ په بوټو او ژوندیو شیانو کې دنشوې نما قوت پیداکوي همدغه شان یو بل معنوي لمرهم شته چې وړانګې اوپلوشې یې دانسان په زړه او دماغ ولیږي او له انعکاس څخه یې افکار او خیالات پیداکیږي، دا افکار یا خیالات چې د الفاظو او کلماتوپه جامه کې څرګندشي نطق، خطابه، شعر موعظه، نصیحت او داسې نو ورته ویل کیږي چې داټول دژبې ترعمومي عنوان لاندې راځي او انسان ورباندې له نورو حیواناتو امتیاز پیداکوي.

نوویلی شو چې زمونږ الفاظ او کلمات تش هغه اصوات نه دي چې له مرغانو او نورو حیواناتو اوریدل کیږي، بلکه دا زمونږ دزړه غږ او د فکر فانوس دی چې زمونږ فکري رڼا او نور زیاتوي او مونږ په همدغه وسیله کولی شو چې یودبل په مقصد پوه شو اویوله بله فکري او معنوي استفاده وکړو. دابايد مونږ ومنو چې که انسان دنطق او ویناقوت نه لرلی او دافکار و او خیالاتو د جریان د پاره یې دا مجرا نه درلودی هیڅکله به دغه ذهني او عقلي ارتقا نه وه کړې اونه به یې له نورو حیواناتو دومره توپیر درلود. نو زمونږ ویناکه څه هم د هغې رڼا زیږنده ده چې له یوه ډیر لوړاسمانه زمونږ ذهن ته راښکته کیږي مګر ددې رڼا په زیاتوالي کې زښت ډیرتاثیر اودخل هم لري چې باید په ډیرزیات اهمیت ورته قایل شو.

داهم باید وویل شي چې ددغه معنوي لمر فیضان چې انسان ورځنې فکري رڼا اخلي اوژبه ورځنې پیداشویده، دا هم لکه دابل لمرد مناطقو اومملکتو دجغرافیوي وضعیت په لحاظ مختلف تاثیرات لري اولکه چې یو مملکت له بل ځینې پخپلو مخصوصو بوټو او حیواناتو امتیاز پیداکوي اومعناً بیلیږي، قامونه هم یوله بله پخپله ملي او مخصوصه ژبه جلاکیږي او داهیڅ امکان نلري چې دمځکې دمخ ټول انسانان په یوه ژبه وګړیږي، بلکې داطبیعي اومنل شوی قانون دی چې هرملت به ځانته ژبه لري، اوپخپله ژبه کې به علمي اومعنوي ارتقا کوي همدغه سبب دی چې یوسړی په ډیر زیار او زحمت هم په پردۍ ژبه کې داسې ادیب کیدی نشي چې له اهل زبانو څخه یې هیڅ فرق ونشي، داځکه چې دبلې ژبې الفاظ او کلمات دده دهغو دقیقو القاآتو ترجماني نشي کولی چې دی پخپله ژبه کې ور ځینې تعبیر کولی شي، نو ضرور دده ذهني او دماغي واردات بې تعبیره پاتې کیږي او د فکرلار یې بندیږي چې دېته بایدفکري اومعنوي اختناق ووایو.

نوملتونه هم لکه اقلیمونه او مناطق د اجتماعي ناموس او طبیعي نظام له اغیزې لاندې دي چه هیڅکله ورځینې سرنشي غړولی او حتماً ورسره موافقت کوي، که څوک له دې قانون مخالفت کوي او غواړي چې په بله ژبه کې دعلم او عرفان، ادب او بصیرت خاوند شي هغه داسې مثا ل لري لکه چې دتودو ملکو مخصوص بوټي په سړو ملکوکې کري یادیوه موسم کرهڼه په بل کې کوي. داڅرګنده ده چې له دغسې سعی او عمل ځنې هیڅ نتیجه نه اخیستل کیږي او داراز زیار او زحمت انسان نشي مسعود کولی.

که یوملت وغواړي چې خپل احتیاجات په بله ژبه پوره کاندې او په پردۍ ژبه کې د علم اومعارف خاوند شي ښایي چې پخپل جدوجهد ځینې معلومات لاس ته راولي اولږڅه خپله مخه رڼاکړي، مګر دارڼا به لکه دغلو ډیوه ډیره ضعیفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خړه وي چه په نړي شما ل به مري او هيڅ دوام به نلري. که ملت دبل په ژبه څه زده کړه زده کوي هغه زده کړه به لکه دطوطي اومينا زده کړه تش دژبې په سر وي او زړه ته به هيڅ لارنلري په داسې ملت کې هېڅکله دفکري نشوې او ارتقا هيله نه کېږي او نه په علم اوادب کې سمه اوصحيح لار ورته پيداکېږي، دا راز ملتونه هميشه خپلې سترګې غړوي مګرڅه نه ويني. نو مونږ بايد ارومرو خپله ژبه ژوندۍ کړو او دعلم وعرفان ډيوه پکې بله کړو ځکه چې دا ژبه دملت په ذهن او زړه کې ځای لري او په رڼا باندې يې طبعاً دملت ذهني او دماغي خونه روښانه کېږي او ډېر ژر دمعارف پلوشې دوطن په هره خواکې خپرېږي.

خپل مليت ساتل

هرملت بعضې مخصوص شيان لري چې که سړی هغه ورځيني لرې کړي هېڅ امتيازورته نه پيداکېږي.
دهمدې لامله هر ژوندی او بيدار ملت خپل ټول ملي شيان لکه: رسوم او اداب، ملي موسيقي اوملي ادب، ملي ژبه اوملي روايات، ملي ذوق او ملي اخلاق په ډېرښه شان ساتي اوهېڅکله ځان دبل قوم په څېرنه ښکاره کوي. بعضې ملتونه پدې باب کې دومره ډېر احتياط کوي چه خپل خرافات اوبيمعني شيان چې هېڅ فايده پکې نه وي هم له لاسه نه باسي اوډېر ورباندې ټينګ وي. يوملت له بل ځنې علم، فن اوصنعت اخلي خوملي خصايص يې هېڅکله نه قبلوي مګر ځينې ضعيف النفس ملتونه چې دنورو ترتاثېر لاندې راغلي، خپل ملي ذوق اواحساس يې ورک کړيدي ځکه چې هغوی ته خپل هرڅه بدمعلومېږي او پردی هرڅه ورته ښه ښکاري نوپه هرشي کې د نورو تقليدکوي او دمليت په معنی هم هېڅ نه پوهېږي خپل ځانونه ورته ډېرتيټ اوښکته ښکاري، ښه اوبد دنوروپه ذوق ځانته معلوموي او له ځانه هېڅ فکرنشي کولی.
که سړی ديوه قام ازادي اوخپلو اکي دروح اونفس له خواپه نظرکې ونيسي نوپوره ازادي او حقيقي خپلواکي هغه قوم لري چې پخپل فکرکې دبل قوم ترتاثېرلاندې نه وي راغلی يعنې په غير شعوري طورپه بل قام پسې نه وي روان، نه يې ذوق دبل دذوق تابع وي اونه دبل قوم فکرله خپل فکره ښه ګڼي.
هرکله چې پښتون يوتوريالی اوننګيالی ټبردی چې تراوسه په دنياکې په جګواو هسکو سترګو ژوندون کوي او هېڅکله ورته بل څوک له ځانه لوړاو سترنه ښکاره کېږي نو طبعاً بايدخپل ملي خصوصيات اوپښتني مميزات په ښه شان وساتي او هېڅکله يې له لاسه ونه باسي.
دپښتنوملي اخلاق اوخويونه چې په پښتونواله ورځني تعبيرکېږي دمليت ستنې اومهم ارکان دي چې په اجتماعي حيات کې ډېرزيات قيمت او اهميت لري او حقيقي تهذيب پکې ليدل کېږي، دپښتنوصاف اورښتيا ويل، پخپل عهد اوقول له سراو ماله تېرېدل، له ضعيفانو او بې وزلوسره مرسته او کومک کول داټول هغه صفات او خويونه دي چې پښتانه يې دښتونولۍ ارکان اوشروط ګڼي.
دپښتنوملي تربيه هم پر يوه داسې اساس باندې قايمه ده چې له نننی حيات او ژوندون سره پوره موافقت لري داقوم اوس دېته نه دی محتاج چې څوک ورته دشجاعت او زړورتوب درس ورکړي ياپې دزيار ايستلو او زحمت ګاللو لپاره تربيه کاندي ځکه چې دوئ ته خپل مليت داتعليم ورکړيدی چې بايد هېڅ کاورته په دنياکې ګران او مشکل معلوم نشي او له هېچا ځينې يې سترګه ونه سوزي. وګورئ! يوپښتون کله چې خپل ځان ستايي نووايي چې زه اسمان ته تيره غورزوم او سرورته نيسم، صفتونه خو نورهم ډېردي مګر هر قوم او هرڅوک له خپل ملي ذوق اواحساس سره سم يوصفت ځانته غوره کوي اوفخر ورباندې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومعلومه شوه چې پښتنوته له مشکلاتو سره مقابله کول او ګرانوکاروته سرنیول ډېرښه ښکارېږي او داقوم د هرراز سختیو مقابلې ته تیاراومستعددی. دې قوم ته له هرچا ځنې خپل ځان لوړښکاري اوتل پخپل ملیت اوپښتونواله افتخار کوي، دهمدې لامله دقسم په ځای کې وایي:

پښتون به نه یم که داکار مې ونکړ.

نورقومو نه که عزة النفس او ځان ښه ګڼل یاپخپل ملیت باندې فخر کول کسبي زده کوي دوئ ته خپل محیط او ملیت دا ورښيي او بل معلم ته یې هېڅ حاجت نه پېښېږي.

د پښتنو ملیت او ملي اخلاق ددوئ له نامه سره تړلی شی دی.

که څوک دپښتنوپه کلو او قبایلوکې وګرزي دابه ورته معلومه او څرګنده شي چې پښتانه هغه چاته پښتون نه وايي چې هغه یوازې په پښتو خبر ې کولی شي اونه پښتو یوازې ددغو مخصوصو الفاظو اوکلماتو لپاره استعالېږي څکه چې ددوئ دمحاوراتو او اصطلاحاتو په نا لیکل شوي قاموس کې دا دوه کلمې خوراډېر معاني لري، چې ددې قوم ټول صفات او ممیزات پکې راځي.

نوموږ باید خپل ملي اخلاق اوپښتونواله په ښه شان وروزو او د خپلو تېرو پښتنو هغه خویونه چې باید انسانان او انسانیت ورباندې فخر وکړي تل په نظرکې ونیسو.

زموږ اسلاف او پخواني برسېره په دې چې توره او توریالیتوب ورځنې په میراث پاتې دی دنورو لوړو اوښو صفتو نو خاوندان هم و چې هېڅ قوم کې په طبیعي او غریزي ډول نه لیدل کېږي.

دوئ مهذب او خوشبین و، دوئ پخپل ناموس ډېر ټینګ و او بل چاته یې هم هېڅکله په سپکه سترګه نه کتل، په هر میدان او هرډګر کې دظالمانو دښمن او دمظلومانوملګري و، هر چابه چې دوئ ته ننګ راووړله سراوماله به ورباندې تېرېدل اوهغه به یې تر خپل سیوري لاندې په ډېرښه شان ساته.

خپله سیمه به یې ډېره درنه ساتله او پخپله یوه ولیشت مځکه به یې خپل سرونه ورکول، هېڅکله یې په دنیاکې دبې ننګۍ ژوندون نه کاوه او نه به یې دچاپیغورخپل ځانته پرېښوده، خپل نوم ورته له هرچا ځنې ښه ښکاریده او دپښتونولۍ آب وآبرو یې په ډېر ښه شان ساتله، نوموږ باید خپل ټول ملي شیان او ملي اخلاق له هر چاځنې ښه وګڼو او پخپله پښتونواله ونازېږو، کوم طبیعي جوهر او معنوي ښېګڼې چې موږ لرو هغه په بل هېڅ قوم کې نشته او نه یې پیداکولی شي، که څه هم په فن اوصنعت کې له موږ ځینې ډېر وړاندې او مخکښ وي.

نو موږ بایدله نورو اقوامو ځنې فنون او صنایع، علوم اومعارف واخلو د نورو سیاست او معاشرت، کره وړه هرڅه ځانته معلوم کړو مګر د هغوئ په ظاهري ښایست او ښکلیتوب خپل زړه بای نلو او نه خپل ملي ذوق دچاپه تقیلدکې ورکړو، موږ بایدد پښتونولۍ بڼ جوړ کړو او لکه بلبلان دنورو دباغ په ګلانو ونه ټپرېږو.

موږ باید دخپلې ملي ژبې له ژوندي کولوسره سم خپل معنویت او ملیت پوره ژوندی کړو او لفظاً و معناً ځانونه پښتانه کړو، موږ باید دخپلې ملي ژبې په فانوس کې د پښتونولۍ رڼا او دعلم وعرفان نور دواړه جمع کړو او پښتو اوپښتونواله یوځای وروزو.

اوعقیده ولروچې زموږ خاوره دتهذیب او ښو صفتونو زانګووه او دتاریخ په حق شهادت دتهذیب پلوشې زموږ د ملک او زموږ دپلرو داعمالو د هنداري څخه په دنیاکې منعکس شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت او وینښتوب

لمر ختلی او ورانګې cې له درونځې نه کوتې ته راپرې وتلي دي. یووړوکې ماشوم چې نوی له خوبه راپاڅیدلی په کټ کې ناست دی او د لمر پلوشو ته هر ساعت لاس وراچوی مګر هېڅ شی لاس ته نه ورځي اوموټی يې هماغسې تش پاتې کيږي دی پدې نه پوهيږي چې دا ورانګې زماپه سترګوکې ځای لري او هېچا ته لاس نه ورکوي.
او ه! واړه اوکوچنیان څه عجیبه طایفه ده او څنګه شیانو پسې هڅه کوي. دوی چې کله خپل ځان په هنداره کې ووینيي هم لاس وراچو ي او منګولې ورسره لګوي، دوی ته خپل ځان هم پردی ښکاري او دخپل سرخولۍ هم دبل ګڼې که ښه فکر وکړو موږ هم لکه دوئ له خپل ځا ن سره په جګړه اخته یو او په همدغسې شیانو پسې هڅه کوو خو دومره فرق شته چې دوئ ته خپل شی هم دبل ښکاري او موږ د نوروما ل هم خپل ګڼو، دوئ په ورني کې کلک تړلی وي سره له دې لاس اوپښې خوزوي او خپل ځان خلاصوي مګر موږ بې تړلو هم هېڅ حرکت نه کوو او ځای په ځای پراته یو. هو! موږ او واړه دومره ډېر فرق نلرو که موږ هم لکه دوئ د خپل ځان او وطن لپاره څه کارنشو کولی یاواړه یو اویا ویده.
هو! خوب هم یوعجیب کیفیت دی. یوه شپه چې زه په درانه خوب ویده وم او تندې راباندې ډېره غلبه کړې وه نوما به لوی لوی سیندونه او ولې لیدلې اوهر ساعت به مې اوبه څښلې خومړیدم به نه اوتنده به مې نه ماتېدله، کله به مې په لویو ډنډو کې لمبل او کله به مې په لوی سیندکې غوټې وهلې، مګرله خوبه راپاڅېدم لاس مې هم لوند نه و او سخت تږی وم.
دویدو قومو نو ټول کارونه به البته همدغه شان وي چې هېڅ نتیجه به نلري، دوئ به ګمان کوي چې موږ کارکوو او ګرزو مګرپه حقیقت کې به ځای په ځای پراته وي او هېڅ به يې نه وي کړی.
خوبونه هم ټول یو راز نه دي ځنې خلک ویده دي او په خوب کې خبرې کوي، بعضې لا داسې هم وي چې له ځایه پاڅېږي او ګرزي مګر ویښ نه وي. دچا خوب ډېرزيات او دروند وي چې په چېغو هم نه راويښيږي او ځينې کسان په یوه نري ګنګوسي ویښ شي، نو ویښول که څه هم دویښوونکی کاردی مګر دویدو حا ل پکې ډېر تاثیر لري همدغه سبب دی چې دیوه ځای شاعران ډېر ژر خپل قام ویښولی شي او دبل ځای شاعران دا افتخار نشي ګټلی او دشورنارې يې دهواپه امواجوکې بې فایدې ورکيږي.
ویښول هم ډېر اقسام لري سړی ټول خلک په یوشان نه ویښوي، کشرانو ته سړی نارې وهي اوښوروي يې مګرځینې کسان په چاپې کولو او کښېمنډلو بیداريږي. پدې عصر کې چې ویښتوب ترهرڅه ضروردی باید هېڅوک ویده پاتې نشي، هرڅوک که دخپلو خواخوږو په نارو نه ویښيږي نودښمنان يې دبرچوپه څوکو ویښوي، اوهسې يې نه پرېږدي، نو باید ویښ شومګر داسې ویښ نه لکه واړه هلکان چې له یوه خوبه راپا څیدلي او په بل شان خوب کې پراته دي.
لاس اوپښې ښورول ضروردي خوداسې نه چې سړی د ورانګو په نیولو خپل وخت تېرکړي، ورانګې هم سړی نیولی شي او پوره استفاده ورځینې کیږي مګر هله چې سړی پوره ویښ وي او دزړه سترګې يې هم غړولې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوئېدل او جدیت

لکه چې دباغ بوټي اونیالګي ورځ په ورځ لوئېږي او وده کوي همدغه شان انسانان هم د رشد او تکامل لورته روان دي، مګر هېڅوک دا مسیر په سترګو نشي لیدی او هره شیبه یې په تفاوت نه پوهېږي، کله چې نباتات له مځکې نوي راجګ شي له خاورسره برابروي او بیا لانه لیدل کېږي.
مګر څه موده وروسته ښایسته ډېرلوی شوي وي او ښه وده یې کړي وي، دا لویوالی یوځل نه پېښېږي بلکې له ابتدا څنې په یوه داسې تدریجي صورت جاري وي چې څوک یې هر ه ورځ فرق نشي محسوس کولی مګر هېڅوک ورځنې انکار هم نشي کولی، دنیاهم له خپلو ټولو موجوداتو سره همدغه شان د ترقی په لور روانه ده که څه هم مونږ یکې پټې سترګې پراته یواو حرکت یې نه وینو دغه نشو و نما چه په کائناتو کې په طبیعي صورت جریان لري او هېڅوك یې مخه نشي نیولی کله کله دبعضې عواملو په اثرکې له طبیعي حاله وزي او تغیر یکې پېښېږي.
هو! انسان دا اقتدار لري چې د طبیعت سیرد خپل تدبیر په مرسته ګړندی کړي او پخپله روزنه او زیار یو باغ ډېر ژر سمسور کاندي دانسان جدیت او فعالیت هم په حقیقت کې همدغه معنی لري چې دی له طبیعت سره یولاس شي اوخپل تاثیر څرګند وښیي.
کله کله سړي پدې راز بحثونو کې له ځینو کسانو اوري چې په هر کارکې اعتدا ل ښه دی او ډېره بېړه ښه نه ده .
هو! اعتدا ل ښه دی اوپه هېڅ کار کې دومره بېړه نه ده په کار چې سړی پخوا له فکر کولو یوه کارته ملاوتړي او داسې منډې یکې ووهي چې په یوه شیبه کې ځان دومره ستومانه کړي چې بیا دوه ساعته ځای پرځای پروت وي او دحرکت نه وي مګر داسې هم باید ونشي چې سړی اعتدا ل دځان لپاره پلمه کړي او ټول کارونه طبیعي جریان ته وسپاري.
وګورئ! اوسپنه یانور فلزات پس له ډېرو قرنو اوپېړیو دیوه مناسب حرارت اوطبیعي تحول په اثرکې داصلاحیت پیداکوي چې بعضې الات او اسبابونه ورځنې جوړشي، مګر کوم وخت چې صنا عتي فابریکو او دانسان لاس ته راورسېږي ډېر ژر هر راز تحولات قبلوي او دانسان جدیت او فعالیت ته ځان تسلیموي.
نو دطبعیت سیر همیشه پداسې طور جارې وي چې لیدل کېږي نه مګر دانسان دفعالیت اغېزه ښکاره اوڅرګند وي.
په هرځای او هر مملکت کې چې دجدیت څرخونه په بیړه چلېږي هلته په ټولو شعبوکې ښکاره پیشرفت لیدل کېږي او ورځ په ورځ په کارونوکې تفاوت محسوس کېږي نوباید هر سړی دخپل جدیت او فعالیت له مخې هر راز موانع لرې کړي او مخ وړاندې لاړشي، پدې لارکې که سړي ته هر څومره پیچومي مخې ته راشي باید سترګې یې ورته سپینې نشي او اسانه یې وګڼي.
سړی که په یوه قوي زړه او د امکان په سترګه هرشي ته ګوري هغه ته ډېر موانع نه پېښیږي او څه شی یې مخه نشي نیولی، مګرهغه کسان چې ضعیف النفس دي هغوئ پخپله ځانته موانع پیداکوي او دومره اهیمت ورکوي چه داقدام تصورهم نشي کولی. ډېر خلک یوازې دهمدې لامله چې یو کار ورځینې خراب نشي هېڅ کارته زړه نه ښه کوي اوله هرشي ځنې ډډه کوي، زما په خیا ل دغه راز ذهني موانع له ټولو موانعو ځنې ډېر تاثیرلري، څوک چې له خپل پیشرف سره مینه اوعلاقه لري هغه باید دا رازفکرونه ښخي له ځانه لرې کړي او خپل هغه حرکت چې دده د نقصان اوتاوان موجب کېږي هم له سکونه ښه وګڼي.
سړی باید په لوی لاس خپل ځان یابل ته ضرر ونه رسوي مګرله موهوم ضررځنې هم دومره ونه ډارشي چې هېڅ کارته لاس وړاندې نکړي او لاس ترزنې ناست وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ډېرو زيانو او تاوانو ځيني يوه ډېره قيمتي اومهمه فايده اخلي چې هغه تجربه ده، څوک چې دژوندون په حقيقي مفهوم پوهېدلی وي چې حيات پې له حرکت او جديت ځيني بل شی نه دی او دا هم ورته معلومه وي چې ددنيا ټول ژوندي شيان دهمدغه ورزش په مرسته قوت او طاقت مومي هغه هېڅکله په ځای کښيناسته نه قبلوي.

وګورئ! کوچنيان او واړه دخاپوړو او څخيدلو په ذريعه خپل غړي قوي کوي او په سکون نه راضي کېږي.

داځکه چې دحيات له قانونه خپل سرنه غړوي اوکه هر څومره پخپلو حرکاتو کې تکليف ووينې اوهر ساعت پرمخه ولوېږي بيا راپاڅېږي اوپخپلو پښودرېږي، داګرزيده او ښوريده دوئ خپل کارګنې او هېڅکله له خپلې موريا پلار ځيني پکې مرسته نه غواړي.

هرڅوک چې غواړي له خاورو ځيني خپل سر را هسک کړي او پورته شي يا په بل عبارت د بلې ورځې لپاره ځان قوي کړي هغه بايدله دغسې پرزېدلو او ولېدو و نه ډارشي او نه په دا راز واقعاتو چې دحيات په لاره کې هر چاته پېښېږي دومره متاثرشي چې له هرڅه لاس واخلي او په هسې کښيناستو راضي شي.

نواعتدا ل پسندي بايد زمونږ دپياوړو ملکرو دجديت اوفعاليت سير ورو نکړی شي او نه بايد داحتياط نوم په دوئ دومره اغېزه وکړي چې غړي پې ښخې سست شي او هېڅ ونکړي ځکه چې احتياط دېته نه وايي چې سړی هېڅ نه کوي او نه اعتدا ل دغه شی دی لکه چې بعضې خلکو دخپلو داسې حرکاتو لپاره نوم کړی چې په سترګونه ليدل کېږي او نه پې چاته تاثير معلومېږي.

کوم قومونه چې دترقی په لارکې له نورو ځيني وړاندې او دمخه دي که هغوئ داعتدا ل په نامه خپل سيرلږ څه وروکوي او په وقارو متانت د تکامل سير قطع کوي ورته ښايي مګر يوداسې قام چې له نورو ځيني ښرته پاتې وي هغوئ بايدله منډو کار واخلي اوپه نورو پسې ځان ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ژوندون

دغه شېې او ورځې چې زمانه او وخت بلل کېږي دنړۍ پرټولو موجوداتو باندې راځي اوتېرېږي، مګر کوم تاثېر چې په حیواتانو کې کوي هغه دصحراپه کاڼو کې نشي کولی.

زمانه او وخت دباغ په ونواو بوټو خزان او بهار راولي چې بعضې بوټي ورکوي او بعضې نوی پیداکوي، همدغه شان په حیوانانو کې زړښت اوځواني، قوت او ضعت پېښوي مګر دبیدیاکاڼي که هر څومره وخت وربانديې تېر شي هماغه شان وي، د پسرلی نسیم او د مني بادونه پکې هېڅ توپیرنه ښکاره کوي، نوویلی شو چې عصراو زما نه په ژوندیو شیانوکې تاثېر کوي او ژوندون هم دزمانی تاثېر قبلولو ته وایې.

هو! زمانه او عصر په ژوندیو شیانو کې دهرشي داحساس په اندازه اغېزه او عمل کو ي او په هغه ځمکه کې ښایسته او میوه داره بوټې زرغونوي چې هلته دحیات ماده او ژوندي ذرات موجود وي، په شنډه مځکه او وچ ډګر کې هېڅکله هغه تاثېر نشي کولی چې په باغ اوبڼ کې یې کوي همدرانګه کوم تاثیرات چې زمانه او وخت دانسانانو په ډله او ټولګي کې لري هغه دغرو او رغوپه حیواناتوکې نلري، نوویلي شو چې انسان د زمانې له تاثیره نسبت ټولوموجوداتو ته زیاته استفاده کوي او لکه څنګه چې زمان په ده کې تاثیر او عمل کوي، دی هم په زمان کې عمل او اغیزه کوي، همدغه انسان دی چې دده په افعالو اواعمالو یو عصرله بل څنې بېلېږي او دده په شاهکار یو قرن په بل باندې افتخار اوسرلوړي کوي.

زمانه ځي او تېرېږي مګر دانسان اعما ل او افعا ل له ځانه سره داسې نشي وړی چې دخلکو هېرشي او دچاله یاده و اوزي، زمانه داکولی شي چې انسان له ځان سره ملګری کړي او له دې نړی څخه یې بوزې یا په بل عبارت دده وجود خاورې کړي، مګر دده ښه نوم او ښه عمل هېڅکله او په هېڅ شان نشي محوکولی.

ښایي چې بعضې کسانوته دښه عمل په نسبت دا سودا پیداشي چې مونږ ښه عمل څه شي ته وایو؟ او زموږ مقصد پدې ټکي کې څه شی دی؟

ددې پوښتنې ځواب به همدومره لنډ او اسانه ښه وي: هرکارچې دنورو انسانانو په خیر اوفایده تمامېږي او خلکو ته یې فایده رسېږي هغه ښه عمل او ښه کارد ی.

زموږ دا لنډ عبارت البته هر راز مادي او معنوي امورچې دبشریت په فایده باندې تما مېږي دښه عمل په نامه خلکوته معرفي کولی شي، همدغه ښه عمل دی چې دبشرپه تهذیب او تمدن کې لویه برخه لري چې باید زمان اومکان وربانديې فخر اولوېي وکړي.

دغه راز ښه عمل که هرڅوک پخپلو سوانحو کې لري هغه به اخرت کې هم دده په مخ کې لکه د جنت ښکلې او کلالۍ حوره ګرزي او دی به ورځنې خوند او حظ اخلي. زموږ دا بحث دژوندون په شاو خوا کې دی اوهغه انسان وربانديې ستایو چې دغه راز ښه عملونه ورځنې پخپل عصر او زمانه کې ولیدل شي. موږ مخکې وویل چې ژوندون دزمانې تاثیر قبلولوته وایي مګر داد حیواني او نباتي ژوندون تعریف دی چې دانساني ژوندون په نسبت نیمګړی او ناقص معلومېږي. موږ هغه انسان په انساني ژوندون باندې ستایو چه هغه هم د زمانې عمل او تاثیر قبلوي او هم پخپله په نورو شیانوکې اغیزه اوعمل کوي موږ هېڅکله هغه قوم یا هغه ملت ژوندی نشو بللی چې زمان وربانديې راځي او تېرېږي او دوئ پکې هېڅ نه کوي.

دغسې عمر یا شپې او ورځې خو په حیواناتو اوباغ و بڼ باندې هم تېرېږي چې هغوئ ورځنې استفاده کوي او لوېږي مګر دغه لوئېده د دوئ کار اوعمل نه بلل کېږي ځکه چې دوئ یوازې دزمانې تاثیر قبلوي او پخپله څه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ غواړو چې انسان پداسې حيات او ژوندون وساتو چې له ده سره وړاو مناسب وي انسان بايد په ديناکې داسې ژوندون وکړي چې دنورو په ژوندون کې هم برخه واخلي او خپل قرن ژوندی کړي.
ددنيا لوی مصلحين او لارښوونکي، لوړ او نوموړي فيلسوفان چې دبشريت کاروان يې دجهالت په توره شپه کې يې په سمه لار روان کړی دی او د جهالت په توره شپه کې يې لکه داسمان ځليدونکي ستوري هرچاته لوری او لودن ښودلی دی چې دبشر دمادي اومعنوي حيات ددوئ مرهون دی او تراوسه پورې ددوئ په نامه په دنياکې ژوندي دي همدوئ د انساني ژوندون مثالونه اوښې ښې نمونې دي چې په لوړ اوتام حيات ستايل کيږي.
دا راز حيات نه دزماني سيلاب وړلی شي او نه يې قرنونه او عصرونه په اثرو باندې خاورې اړولی شي، دا راز ژوندون دومره قدر او قيمت لري چې زمان او مکان ورباندې وياړي او د ځمکې پله په همدغسې کسانو باندې درنه او سنګينه ده چې پرښتې ورته دلمر اوسپوږمۍ ډيوه په لاس ولاړې دي او نندراه يې کوي.
موږ غواړو چې انسان خپله اندازه اوخپل استعداد په نظرکې ونيسي اوځانته هغسې ژوندون غوره کړي يعني هېڅکله په يو داسې ټيټ او ناوړه حيات چې حيوانات او نباتات يې هم لري راضي نشي.
حيات او ژوندون ځانته مدارج او مراتب لري چې موږ يې دلته په نباتي، حيواني اونساني ژوندون ستايو چې نباتي حيات بې شعوره او حيواني حيات ته شعوري ژوندون ويل کيږي. هرکله چې انسان له شعوره ورتېر دعقل او فکر خاوند هم دی بايد د ده حيات او ژوندون هم لکه فانوس دعلم او پوهې په رڼا ښايسته او روښانه وي چې دزمانې په حا ل تاثيروکړی شي او تياره يې په رڼا بدله کړي، همدغه حيات چې هم دزمانې تاثير قبلوي او هم پخپله په زمانه کې تاثير کول دي کامل اوپوره حيات بلل کيږي چې دانسان لپاره مناسب دی. که موږ غور وکړو دمځکې دنورو موجوداتو ژوندون هم په حقيقت کې دانسان په حيات پورې تړلی دی که دانسان حياتي فعاليتونه نه وي، دحيات او ژوندون ماده به دمځکې له مخه که ښځې ورکه نشي نو دومره خو به کمه شي چې له دې وخت سره هېڅ نسبت پيدانکړي، نوانسان بايدلکه لمر يو با حرارته او روښانه ژوندون ولري چې دده په تاثير دمځکې دمخ ټول شيان وروز ل شي او وده وکړي.
هو! انسان بايدلکه لمر داسې وي چې دده په تلو د مځکې نيمه کره د غم او ماتم توږکالي واغوندي او هر څوک دده تګ له دنيا ځنې پوره حس کړي.

د ژوند مقصد

هرسړی چې هرڅه غواړي يا له هر شي سره مينه لري، هماغه شی د ده مقصد او مطلب ياپه بله ژبه خواهش او ارزو بلل کيږي، هغه مين او عاشق چې خپلې معشوقې ته رسيدلی او خپله محبوبه يې په داسې خوشحالۍ په غېږکې نيولې ده چې بې شرابو مست او مدهوش دی يا هغه څوک چې شپه او ورځ يې دشهرت دګټلو او اعتبار پيداکولولپاره يوه کړی او لوړې رتبې ته رسيدلی دی، همدارنګه هغه دعلم او عرفان دډيوې پتنګ چې دجها لت په توره شپه يې ځان دمعرفت رڼا ته رسولی دی او له هر چا ځنې خپل ځان مسعود ګڼي داټول په حقيقت کې يې له دېنه چې خپل مقصدته رسيدلي دي بل مفهوم نلري.
نو ددنيا هره خوشحالۍ يوه ګرانه اوقيمتي مرغلره ده چې دمقصد په لمن کې موندل کيږي.
دنيا په حقيقت کې يو ننداړتون دی چې انسان ته هر راز ښکلي او ښايسته شيان ورښيي چې هرڅوک له خپل ذوق او خواهش سره سم يوه شي پسې هڅه وکړي او ځان وروړسوي، بلکې انسان لاڅه چې حيوانات او د هوامرغان يې هم هسې نه دي پرې ايښي بورا يې دګل په ګلاليو پاڼو مين کړی او دپتنګ په زړه کې يې دشمع دمحبت ډيوه بله کړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو چې سړی خپلې سترګې نښې وغړوي او هرطرف ته ښه په ځیر ځیر وګوري هرشی او هرڅه دخپل مطلب او مقصد لپاره زیار باسي او په هر شواخون چې وي ځان وررسوی نوبیا ویلی شو چې ژوندون په حقیقت کې د خپل مقصد لپاره حرکت او جدیت دی. خوشحالۍ یا سعادت هم د مقصد په رسیدلو یا دمقصد دپاره په زیار ایستلو کې دی بلکې هغه کسان چې خپل مقصد ته لانه دي رسیدلي او په لاره کې دي دهغوئ خوشحالتیا لا یو بل شان کیف لري چې په کامیابۍ کې نه پیداکېږي.

مونږ مخکې وویل چې ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد او مطلب لپاره وي ځکه چې هر حرکت او ژوندون سند او دلیل نشي کیدی، هغه ګټه چې ښوک پې له غره ورغړوي اوپه ډېره بېړه مخ ښکته راځي یا هغه خزان وهلی پاڼه چې د مني باد یې له ونې بیله کړي او یوه خوا بله خوا یې وړي دا هم حرکت دی خو ژوندون ورته نه ویل کېږي، همدارنګه موټر، بایسکل، طیاره او داسې نورچې دبل مقصد لپاره په حرکت کې دي او پخپله کوم مقصد نلري ژوندن نه بلل کېږي.

موږ دلته په مطلق حرکت کې بحث نه کوو اونه مطلق حیات زمونږ دبحث موضوع ده، زموږ غرض انساني ژوندون او انساني حرکت دی چې عالي یا حقیقي حیات ورته ویل کېږي.

نو هرانسان چې په هغه کې دغه راز حرکت نه وي هغه ژوندوۍ نه بلل کېږي مګرپه حیواني ژوندون ورته قایلیدی شو. دانسان حرکت دحقیقي ژوندون نښه نه ده هغه انسان چې ګوزنډ و هلی دی او شپه او ورځ په حرکت دی یاد سړو له لاسه او دچا له ډاره لکه پاڼه رپېږي داهم حرکت دی خو دمقصدد پاره نه، همدارنګه هغه څوک چې پټې سترګې پروت دی او په ویدو یوه خوا بله خوا لاس اچوي یا ډېډه په ډېډه اوړي را اوړي دا هم حرکت دی مګرداسې ناقص حرکات د حقیقي او انساني ژوندون دلیل نشي کیدی مونږ هغه انسان ته په حقیقي ژوندون قایلیدلی شو چې په خلاصو سترګو پخپله اراده اومینه دخپل مقصد، خپل ملت او خپل وطن لپاره کار او حرکت کوي او که داسې نه وي نو ددغسې کسانو مرګ او ژوند څه فرق نلري ځکه چې د دغسې کسانو حیات او ژوندون بې له خوراکه بله هېڅ نتیجه نلري، او په دې هرڅوک پوهېږي چې ژوندون ددې د پاره نه دی چه سړی یې یوازې په خوب او خوراك تېر کړي او تش د ژوندون په نامه خوشحا ل وي ځکه چې دا راز ژوندون دحیواناتو په برخه رسیدلی دی چې باید انسان هېڅکله ورباندې خوشحاله نشي.

زموږ له دې تېربحث ځنې به داڅرګنده شوی وي چې زموږ مقصد په دې ویناکې دحقیقي اوانساني ژوندون تعریف او ښودنه ده چې دهر چا ورته پام شي اوپیداېې کړي نو بیا د نتیجې په ډول وایو چې حقیقي یا انساني ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد لپاره وي او هرڅومره چې دسړي مقصد لوړ اوښه وي هغومره یې ژوندون هم ښه او د ستایلو وړ وي.

که دیو سړي مقصد له خپل شخصي مفاد ځنې لوړاو پورته وي یعنې یوازې دخپل ځان په غم نه وي اخته او د اجتماعي سعادت لپاره هم زیار باسي البته ددې سړي ژوندون او حیات ډېرقدر اوقیمت لري چې باید هرڅوک یې وستایي او ورباندې خوشحاله وي ځکه چې حیات دمقصد حاصلو لو وسیله ده او قیمت هم دمقصد په اعتبار ټاکل کېږي مګر دا هم باید ووایو چې لوړاو ښه مقصد هرڅوک دځان لپاره نشي ټاکلی اونه د هر چا سترګې ورباندې نښلي، ځکه چې هرڅوک دخپلې پوهې او خپل فکر په اندازه یوشی خوښوي چې هغه یې مقصد بلل کېږي نوهر څومره چې دیوه سړي تعلیم لوړ وي او تربیه یې ښه وي او په هره اندازه چې د چابصیرت او بصارت زیات وي هماغومره یې مقصد هم ښه اوعالي وي نو مونږ هېڅکله له یوه داسې سړي چې هغه دانفرادي حیات له دایرې ځنې دباندې نه وي وتلی او داجتماعي حیات تصورهم نشي کولی دا امید نشوکولی چې هغه دې یو اجتماعي مقصد ولري اودهغه مقصد لپاره دې زیار وباسې نو زموږ د پوهانو او لیکوالو دا وظیفه د ه چې خلکو ته لوړ اوعالي مقاصد وروښیي اوله اجتماعي حیات سره یې اشنا کړي یعنې دلوړو مقاصدو محاسن او ښېګڼې ورته پوره ښکاره کړي چې هرڅوک په ډېره مینه او محبت دیوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه اولوړ مقصد په لور روان شي او دومره شوق ورسره ولري چې هېڅکله ستړی او ستومانه نشي اونه يې هېڅ راز تکليف او زحمت مخه ونيولی شي.
هو! ديوهانو په برخه له اولې ورځې همدغه وظيفه رسيدلې ده چې دخلکو له ستړګو د جهالت پردې لرې کړي او له درانه خوبه يې را جګ کاندي چه هر څوك د خپل حيات او ژونددپاره حرکت وکړي اوله دغو شپو او ورځو چې په هرچاباندې تېرېږي استفاده وکړي ځکه چې زمانه او وخت په حقيقت کې لکه يو بحر داسې دی چې هر څوک ورځنې دخپل مقصد په اندازه استفاده وکړي ځوک ورځنې ښايسته اوقيمتي مرغلرې راوړی او ځوک پکې يوازې کبان نيسي بعضې لا داسې هم وي چې بې له اوبو ځښلو نوره استفاده نه کوي.
موږ بايد د زمانې له دريابه پوره استفاده وکړو او په قيمتي مرغلرو پسې لاس وګرزوو.
زموږ ښاغلي اوپوه اديبان بايدلکه دپښتو اوپښتونولۍ حامي خوشحال خان خټک خلکو ته دسعې جدوجهد درس پدې ډول ورکړي.

کــــه غـــوټۍ پســـې وهـــې پــــه لاس بـــه درشـــي
چـــا وې داچـــې پــــه دريـــاب کــــې ګوهرنشــــته

دا راز صحيح افکار که د چاپه مغزوکې ځای ونيسي او يقين پيداکړي چې په سعيه او کوشش، جدو جهد هر راز مطلب حاصلېږي اوسړی پخپل زيار و زحمت له وخت او زمانې ځنې هرډول مادي او معنوي استفاده کولی شي هغه هېڅکله محروم نه پاتې کېږي او هرو مرو دزمانې له ډک دريابه خپل مقصد او د مراد ګوهر لاس ته راوستلی شي.

ګټل

شپه ده او داسمان ځليدونکي ستوري درګرده ستړګکونه وهي زه پورته پاس په اسمان کې د سپوږمۍ او ستورو ننداره کوم يو بل هلک چې ديوه لوی ډنډ په غاړه ناست دی هماغه سپوږمۍ او رېږدېدونکي ستوري په رڼو او بوکې ډېرښکته دمځکې په تل کېويني. وګورئ! دانسانانو نظر څومره توپيرلري چې يوشی په يوه وخت کې څوک پاس پخپل سروينې او څوک يې ټيټ په مځکه کې مومي همدغه يوه رڼا ده چې هم پورته په ښه اسمان کې او هم ښکته په مځکه کې ترسترګو کېږي- نه همدغه يوشين ډنډ دی چې هم پاس په سر ولاړ دی او هم ترپښو لاندې ليدل کېږي- مګر که سړی لږ څه د شپږو جهاتو او خواو له قيده ځان خلا ص کړي او دخپلو اعتباراتو له دايرې ځنې بهرشي نوبيا دحقيقت په لويه اولايتناهي فضاکې لوړی او لودن ورکوي او خپل ځان هم ورځنې ورکېږي.
نو انسان په حقيقت کې تل دخپل اعتبار او ګمان په نړی کې ژوند کوي او هر څه په هغه جامه کې ويني چې دی يې وراغوندي.
هو! ددنيا ټيتوالی اوپورته والی زموږ سترګو او اعتبار پيداکړيدی او داسره اوشنه رنګونه زموږ د دوو سترګو مولودګڼل کېږي که زموږ اعتبار او ګڼل څه قيمت ونلري سره اوسپين زېړ او ګليټ څه توپير نلري.
مورته خپل ګمان بعضې واړه شيان غټوي او بعضې غټ شيان راته واړه ښکاره کوي، د هرکار ګرانتيا او اسانتيا زموږپه لاس کې ده او دهرشي قيمت او اهيمت زموږ په اعتبار او ګڼلو پورې اړه لري.
همدغه زموږګڼل او اعتبار په هر څه کې تاثير کوي او په دنيا کې نوي دودونه او ذهنيتونه پيداکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه شی دی چې کله انسان له یوموهوم شکل ځنې ویروي اوکله بې دتوپ خولې ته د حملې لپاره تیاروي، دانسان ګمان او اعتبار یوداسې طلسم دی چې که دی پې پخپله مات نکړي هېڅوک يې نشي ماتولی.
نوهرقام او هرملت ترهغه وخته لوړاوغښتلی وی چې پخپل ځان ويسا او اعتماد لري او هرکله چې خپل ځان ضعیف وګڼي نوبياپې هېڅکله پښې نه ټينګيږي اونه دسيالۍ په ميدان کې پخپلو پښودريدلی شي.
همدغه سبب دی چې نن دهرملت پوه او پیاوړی واکدارن خپل ملت ته دغرورملي او اعتماد بنفس درس ورکوي او په دغه راز تلقيناتو يکې يو قوي زړه پيداکوي چې بعضې ور ځنې په خودۍ باندې تعبير کوي او دملتو په لوړوالي او ارتقا کې زښت ډېرتاثير اواغيزه لري او اجتماعي پوهان پې خورا ډيرستايي ځکه چې حقيقت تريوې اندازې زموږ داعتبار اونظر په واک دی او لوړوالی یا ټيټوالی هم زموږ په ليدو پورې اړه لري.
هو! همدغه انسان دی چې کله حقايق باطلوي او کله دخپل لاس په بتانو خپل ځان غولوي، همدغه انسان دی چې کله سومنات ماتوي او کله بې پخپله جوړوي، همدغه انسان دی چې کله ددين او شريعت له دايرې اوزي اوکله دعرف او عادت په لومه کې داسې نښلي چې هېڅکله ځان نشي خلاصولی.
هو! انسان کله دلاس غوټه په خوله خلاصوي او اسانه کارځانته ګرانوي. کله ډېر مشکل اوګران کارونه اسان شمېري او دخپل ګمان په مرسته يې په اسانه سرته رسوي، نوويلی شو چې دانسان خپل ګمان دده په حق کې منلی او صحيح حقيقت دی او که يوځل پخپل ګمان بدګمان شو نو بيا په هېڅ ځای کې حقيقت نشي پيدا کولی او پخپل وجود هم نه قايليږي.
نو څومره به ښه وي چې زموږ اوستاسې ګمانونه ښه وي.

زړه او سترګې

کله يوشی په سترګو کې ښه ښکاره شي او په زړه کې ځای ونيسي اوکله زړه يوشی سترګو ته ښه ښکاره کوي- دسترګوکارله ښايست سره دی او د زړه له مينې او محبت سره، کله مينه دښايست په اثرکې پيداشي اوکله دمينې په سبب سړي ته يوشی ښايسته اوګلالی ښکاري. بعضې خلک دي چې زړه يې په سترګو کې دی او بعضې په زړه کې سترګې لري، ډېرځله دسرسترګې غوليږي او له وړوکی هلک په يوه ښايسته مارخپل زړه بايلی لکه د هوامرغه شنه پټې ته راښکته کيږي او د څو دانو لپاره ځان په لومه کې نښلوي مګر دزړه سترګې په داسې شيانو نه غوليږي اوهرشي کې دنقص او مفاد ډېر واړه ذرات ويني، يوازې ظاهري ښکليتوب او داسې ګلاليتوب نه خوښوي چې عاقبت او نتيجه يې ښه نه وي دغه دسرسترګې چې دلمر او سپوږمۍ په رڼاکې يوشی او بل شی ويني هرڅوک لري، مګر ډېر لږ خلک دي چې دزړه په سترګو څه شی ليدلی شي ځکه چې داسترګې د علم او عرفان رڼا غواړي او بې له دغې رڼاهېڅ نه ويني او ورباندې تورتم وي. کله کله سره د علم له رڼا هم داسترګې څه نه ويني ځکه چې بعضې داسې پردې وربانډې پرتې وي چې بې د هغو له پرېکولو هېڅ کارورځنې نه اخيستل کيږي، داپردې زياتره د تقليد په سبب پيداشويدي. يا د اوهامو او خرافاتو ګرداو غبارپيداکړی وي چې علم يې هم علاج نشي کولی.
داسترګې دانسان هغه پټ استعداد دی چې په مختلفو نومونو لکه عقل، بصيرت، فکر اوداسې نور ورځنې تعبير کيږي.
اوانسان ورباندې له نورو حيواناتو پېژندل کيږي، انسان بايد اورمرو خپلې دغه سترګې وغړوي، اوکار ورځنې واخلي.
سترګې پټول چې دپښتنو په محاوره کې لوی عيب دی هغه دهمدغو سترګو پټول او حقيقت ته نه کتل دي. کوم ضعف يا عيب که په دغو سترګو کې وي هغه بايد حتماً اصلاح شي ځکه چې ترهرڅه دمخه دغه علاج ضرور اولازم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که داسترګې روغې نه وي دعلم رڼا هېڅ اوبې فايدې ده لکه چې يوه ړانده ته دلمر پلوشې هېڅ دي. څوک چې داسترګې نلري هغه لکه ښاپيرک دعلم له رڼا تښتي او ځان ورنه پټوي يالکه هغه بوټی چې دلمر رڼا ورباندې بده ګلېږي او په سيوري کې ښه وده کوي دی هم په تورتم اوتياره کې خوښ او خوشحاله وي.

چاچې دزړه له سترګو کار اخيستی او په همدغه نظرېې دنياته کتلی هغوئ ددنيا په صحنه کې ډېرشيان ليدلي اوهرڅه يې پخپله لمن کې راغونډ کړي دي ځکه چې د دې سترګو مخه هېڅ شی نشي نيولی او تر ډېرو لرې ځايو پورې رسېږي که انسان له دې سترګو کارواخلي او داسترګې وروزي نو خپل وړاندې وروسته حا ل وما ل تريوې اندازېويني اوخپل ښه او بد ترهغه حده چې دبشر لاس رسېږي سنجولی شي.

څوک چې داسترګې لري هغه له هغو شيانو چې مور ته عادي معلومېږي ښه لورمطالب معلومولی شي او ديوې منې له لويدلو ځنې دمځکې قوه جاذبه معلوموي، دداسې کسانو په نظرکې دونې يوه شنه پاڼه دمعرفت دفتر او کتاب وي چې ډېر حقايق پکې ويني اوښه نتايج ورځنې اخلي.

زه دې پېژنم

که ته سل ځله ځان راته په بل څير وښيې اوخپله جامه بدله کړي زه دې پېژنم اوپخپل زړه کې ستا حقيقت ته په ځير ځيرګورم. ستا خوښه چې ځان هرڅنګه ښکاره کوې او پخپل ظاهري وضعيت کې هرڅه تغير کوې مګرپدې پوه شه چې نه به دچا په ادارک او بصيرت پرده وغوړوې او نه به خپل حقيقت بدل کړې.

لکه چې يو مين خپله ليلیٰ په لوی ټولګي کې پېژنې يا لکه يو حقيقت ليدونکی چې ريا کار زاهد ترسپين څادر لاندې ويني چې داڅوک دی اوڅه کوي، همدغه شان ته هم هېڅکله نه پټېږې او زه دې پېژنم.

ته پخپله چالاکۍ خپل ځان بل راز ښکاره کوې او زه هم ستا په مخکې څه نه وايم مګر په زړه کې پوهېږم چې ته څوک يې؟ ته پدې پوه شه چه ښه لباس، ښه وينا، ښه شهرت، عزت او اعتبار همدارنګه يو هسک او جګ مقام ته ختل هېڅکله دسړي معنوي معيار نشي لوړولی که څه هم دځينو په نظرکې لوړ ښکاري، ته پدې پوه شه چې که خلک ستاله ظاهري حاله متاثر کېږي او تا بيموجبه ستايي داستاينه تاته هېڅ فايده نشي رسولی اونه ستا په حقيقت کې څه تغير او تحول پيښوي.

هو! که يې سل ځله څوک لعل لعل بولي   په ستايلو به لعل نشي کوتي لال

لکه چه يو غمجن سړی پخپله مصنوعي خوشحالۍ ځان نشي خوشحالوی همدغه شان ټول ظواهر د حقيقت په تبديل کې بې دخله اوبې تاثيره دي.

يوټيټ سړی که دغره سر او جګ ځای ته وخېژي هغه ته هرڅه ټيټ ښکاري مګردی هم ټيټ وي او په حقيقت کې هېڅ نه وي لوړ شوی.

نو دا راز لوړوالی بې له دېنه چې د سړي په نظرکې نورټيټ ښکاره کړي او غرورپيداکړي بله فايده نلري.

هو! دا راز لوړوالی سړی له نوروخلکو ځنې لرې کوي او لويوي يې نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت

لکه چې کله کله سړي ته خپله واهمه په توره شپه کې بعضې ډارونکي شان پیداکوي چې هغه یوازې دده په سترګوکې ځاي لري اوبل څوک یې نهویني، دښمنان او معاندین هم بعضې داسې عیبونه دسړي په شان کې ویني چې نورخلک یې نشي لیدلی او یوازې دهمدوئ تخیل پیداکړی وي، نولکه چې عشق او محبت زموږ سترګې داسې تړي چې دخپل محبوب معائب له محاسنو ځنې نشوبیلولی، حسد او عناد هم زموږ او د حقیقت ترمنځ حایل کېږي او لکه دجهل حجاب ډېر حقایق له موږ ځنې پټوي یاېې په بل رنګ ښکاره کوي.

نونه هغه ستاینه حقیقت لري چې مجنون یې دلیلی دسپي کوي او نه هغه عیب چې دښمنان یې په سړي پسې تړي.

نو تر څو چې موږ خپل ځان دعشق او محبت له پنجو او دعناد او حسد له منګلو خلاص نکړو څنګه به حقیقت ته ورسېږو او په څه شان به دحقیقت په شاوخوا کې ازاد فکر وکړی شو؟

نو ارومرو به یا دعشق او محبت لامله د یوه شي په حق کې خوشبین یو اوښه ګمان به وربانديې کوو یا به دنفرت له کبله بدبین یو چې هېڅکله به محاسن نشولیدلی اوهرشي ته به دبد ګمانۍ په سترګه ګورو. په دغه دواړو حالو کې به موږ ته خپل ګمان حقیقت ښکاري مګرله حقیقت نه به ډېر لرې یو.

زما په ګمان ځنې کسان ډېرزیات غولیدلي دي چې دخپلو عیبو په پلټنه کې خپل دښمنان په حقه ګڼي او دا ګمان یې کړی چې دښمن لکه ائینه دسړي عیب په رښتیاني صورت سړي ته ورښیي ځکه چې حسد او عناد ارومرو ددښمنانو ذوق او ذایقه دومره خرابوي چې انګبین ورته سکنجین ښکاره شي لکه چې شیدا وایي:

ګلــه مــن یــم لــه حاســده ښــه متــاع کانــدي کاســده
انګبـــــین ســــــکنجبین کـــــا پـــه مـــزه بـــې تریـــوجبین کـــا

نوکه موږ خپل عیب ددښمن په ذوق پېژنو او د حاسدانو ذایقې ته اعتبار ورکوو، ودې شي چې خپل خواږه تروه وګڼو او ددې په ځاي چې ځان اصلاح کړو له ښو ځنې بدوته واوړو، نوبیابه هم حقیقت ته نه یو رسیدلي او غلیدلي به یو.

هرکله که له دغو شیانو مجرد شو او دخپلو احساساتو او اعباراتو له دایرې بهر شو مګر پدې شرط چې دهمدغې بې اعتباري په نړۍ کې پاتې نشو او لوړ مقام پیداکړو یعنې مایوس نه شو او لا په حقیقت پسې وګرزو ښایي چې هغه وخت موسترګې پخې وي او حقیقت ومومو.

نو زموږ او دحقیقت ترمنځ ډېره لاره ده او هغه وخت وررسېږو چې دجهل له تورتمه و اوزو او د کورکورانه تقلید بوتان مات کړو اوله خپلو هغو نفسي کیفیاتو ځنې هم ځان خلاص کړو چه بعضې شیان موږ ته ښایسته کوي یا یې بد راته ښکاره وي.اوبرسېره پدې دومره تجربه هم حاصله کړو چې رښتیانۍ او غولوونکی رڼا وپېژنو او پدې پوه شو چې داسمان دغه راڼه ستوري یالمر اوسپوږمۍ ولیدونکي او پرېوتونکي دي او یو ه بله رڼا شته چې هغه دزړه په سترګو لیدل کېږي او داټول شیان دهماغې رڼا په اثرکې پیداشویدي، نو حقیقت لکه یوغمی ترلوړو غرولاندې نه دی اونه لکه دحیات اوبه په تورتم کې ځای لري چې مونږ یې په هېڅ شان ونه لیدلی شو.

بلکه دحقیقت رڼا دومره ځلانده ده چې بعضې نورشیان هم ځلېدونکي ښکاره کوي او موږ لکه چې دسپوږمۍ په شپه دسحر او سپوږمۍ رڼانشو بیلولی همدغه شان دحقیقت درڼا امتیاز هم نشوکولی که څه هم له هرې خواېې په موږ احاطه کړی او مونږ یې په غیرکې نیولي یو نو موږ هر وخت دحقیقت په رڼاکې یو او هر وخت له خپل فکراو بصیرت سر ه سم یوشی دحقیقت مثل او نظیر یاعین حقیقت ګڼو لکه یو مین چې کله دغره زرکه او کله دباغ سروه دخپلې معشوقې نظیر ګڼي او دهوسۍ سترګې دلیلیٰ سترګې بولي، او ډېر ځله لا خپله معشوقه هم په دغه راز نومونو ستایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله حقيقته په لوی لاس ځان لرې کوي. انسان ته خدای دا استعداد ورکړی چې په حقيقت پسې د دهر له حلقې او دجامعې او محيط له غولي واوزي ترڅوچې حقيقت پيداکړي او يوه ملت ته دهدايت رڼا شي.

دمحبت رڼا

سړی چې دمحبت رانجه په سترګوپورې کړي هغه بيا هرشی په يوه ښه رڼاکېويني او دهر شي ښه ډډه ګوري هوا دا راز خلک هېڅ شي ته دتنقيد په سترګه نشي کتلی اونه د اعتراض او عيب لټولو افکار ورته پاتې کېږي.
څوک چې دمحبت تراغېزې لاندې راشي هغه لکه بلبل او بورا دګل په يوه پاڼه خوښ او خوشحا ل وي او ټول باغ په همدغه يوه پاڼه کې ويني، هغه هېڅکله د خزان تصور نشي کولی او نه ورته دنيا بې وفا معلومېږي. مينه او محبت هروخت سړي ته د خوشبينې الهام کوي او ښه ښه ګمانونه ورته پيداکوي، محبت سړی ړوند او ګنګ کړي چې په سترګو عيب ليدلی اوپه خوله يې ويلی نشي، ځکه چې دهغه زړه لکه يوه پاکه مرغۍ په يوه داسې فضاکې طيران کوي چې هلته دبدګمانۍ ګرد او غبار هېڅ نه ليدل کېږي، دمحبت خاوندان هېڅکله لکه منطقيان د چا د دلايلو منطقي ضعف ته نه ملتفت کېږي او نه دچا وينا ورته دسياست او منافقت له مخې معلومېږي.
هغه هره خبره رښتيا او صدق ګڼي اوپه هېچاکې دغدر، خيانت او فريب علامې نشي ليدلی، مينه ناک خلک هېڅکله لکه فلاسفه دعيب او نقصان ذرات په کائناتو کې نه ويني، لکه هغوئ چې دمحبت اوعشق نازک او خوندور کيفيتونه لکه يومين او عاشق نشي حس کولی اوعشق ته مرض يا جنون وايي.
دمحبت لرونکی لکه يو صوفي دمينې په رڼاکې حقيقت ته رسيدلی وي او نورخلک د خپلواو هامو او ګمانو نو په ګرد او غبار کې ورک وي.
که موږ له چاسره مينه او محبت لرو هرومرو به دهغه په حق کې خوشبين يو او لکه پتنګ چې هېڅکله دشمعې حرارت اوسوزېده نشي حس کولی، موږ به هم دخپل محبوب په شاو خواکې هېڅ عيب نشوليدلی مګرڅوک چې دخپلو دوستانو په حا ل کې لکه يو مفتش داسې غوراو تعمق کوي او دهغوئ دملامتۍ لپاره قراين لټوي هغه که څه هم کله کله حقيقت ته رسېږي ډېرځله به پخپل اجتهاد کې سهوه کېږي او ددې لامله چې په سلوکې يو ځل حقيقت ته رسيدلی دی هروخت به خپل فکر صحيح او صايب ګڼي.

شعر او ادب

چپه چپې او قراره قراري ده، د سپوږمۍ په سپينه رڼا د مځکې مخ ښايسته اوروښانه دی. هېڅ طرف زوږ او زوګ نشته او دشپې اوله شومه ده. يو ژور لښتی چې په شنه ګیاه پټ او پوښلی دی له اوبونه ډک اوغلی روان دی سړی چې داوضعيت ګوري ګمان کوي چې دا اوبه بې شعوره نه دي چې په عزم او اراده کوم طرف ته ځي.
زه هم په همدغه ګمان ورپسې روان شوم اوتلم، څه شيبه وروسته ګورم چې په يوه شنه باغ کې ګرزم او قدم وهم، پدې باغ کې هر راز بوټي ولاړ دي او دا او به چې له ډېرې مودې را ايسې دې باغ ته راغلې دي د دې باغ په شنو پاڼو، خوږو ميوو، ښايسته ګلانو کې بې حلول کړی داشين بڼ او تازه چمن بې دانسانانو او د هوا د مرغانو د پاره سمسور کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوبه کله دتاک په رګوکې ننوتلی او ډېر خلک یې پخپل خوند مست کړی او دډېرو نشه یې دبنګوپه پاڼو زیاته کړیده په یوه بوټي کې یې ځان لکه عسل خوږ کړی او په بل کې یې د سرکې تریوالی پیداکړی دی.

دا اوبه برسیره پدې چې ددې میوو او ګلانو دوجود سبب ګرځیدلی دی په عمران او ابادۍ کې یې هم زیاته برخه اخیستی، ددې باغ دیوا ل او ګرد چاپېر سرایونه یې سرته رسولي دي، دې او بو یوازې دمځکې په منځ تردد نه دی کړی، کله یې چې په زړه کې د همدردی حرارت پیداشوی د او قیانوس له دریابه راخکې شوي او په وچو میرو یې درحمت ځاځکې ورولي دي، اوکله د ګل له پاڼو هواته هسکې شوې دي.

همدغه اوبه دی(دنوعیت په لحاظ) چې کله ږلۍ ورځنې جوړه شوېده او کله شبنم شویدی، همدغه او به دي چې د ډېروخلکو تنده یې ماته کړې او له مرګه یې نجات ورکړی دی او کله یې لوی لوی فرعونان غرق کړیدي.

هو! پدې او بوکې هر راز صلاحیت شته چې کله په تیغ کې ځای نیسي او د تورې آب په ځای کوي او کله دګل په پاڼو (بنایسته جامه) کې ننوزي دحسن او جما ل مظاهره کوي، ځینې وخت لا دصدف زړه کې ځان تربیه کړی او دجوهري په دکان کې دتجارت بازار تودوي، ښه فکر وکړئ! په دنیاکې بل شی هم شته چې دا ټول کارونه ورځنې واخیستل شي؟ هو! شعر او ادب.

شاعر او عالم

دوه شیه دي چې یوه ته شعر اوبل ته حکمت یا علم وایي، یوپه عقلي استدلال او منطقي قیاس دحق او حقیقت اثبات کوي، بل په تخیلي دلایلو اوسحري کیف سړی حقیقت ته رسوي، شعر دعشق او مینې رڼا په زړونو کې پیداکوي او علم وحکمت دعقل په نور ذهنونه روښانه کوي، دا دوه شیه که څه هم دخپل تعریف په لحاظ سره بیل او جلادي، مګر لکه اوبه او هوا کله کله یو په بل باندې بدلیږي او دا دواړه زموږ دحیات لپاره ضرور دي.

نوکیدی شي چې شعر حکمت او حکمت شعرشي، لکه چې زموږ اسماني کتاب هم له ځینو اشعارو په حکمت سره تعبیر کړي او په همدغه سبب زموږ ډېر مشا هیر هم د شعرا په تذکره کې راغلي او هم دعلم او عرفان بیرغ ځکوونکي دي، نوهغه څه چې د شاعر له خولې اوریدل کیږي هغه هم حق او حکمت وي مګر دزړه له سوزه سره لکه چې علامه اقبا ل وایي:

حــق اګرســـوزی نــدارد حکمـــت اســـت شـــعر میګـــردد چوســـوزازدل ګرفـــت

نودا باید ومنوچې شعر او حکمت کله لکه دسپوږمۍ اوسحر رڼا چې په یوه افق کې جمع کیږي دا دواړه هم په یوه ذهن او دماغ کې یوځای کیږي چې یو بیان هم شعر اوهم حکمت ګڼل کیږي او یوسړی هم شاعر او هم عالم یا حکیم کیدی شي. مګر له دې خبرې هم باید سترګې پټې نکړو چې شعري تعبیر اوعلمي تعبیر ډېر فرق سره لري، علمي تعبیرله هرې خواپه حق او حقیقت احاطه کړې وي او دقیق نکات هم ورځینې نه وي پاتې، مګر شعري تعبیر اوقافیې په محدوده دایره کې حقیقت ته یو اشارت کړې وي خو دا اشارت لکه د معشوقو سترګک دومره پرکیف او جذاب وي چې له یو ه علمي کنفرانس ځنې عمیق او بادوامه تاثیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم او حکمت دحقيقت له مخه ټول لباسونه لرې کوي او پخپله تشريح او تجزيه ديوې موضوع عروق اوشرائين اوټول فقرات ښکاره کوي مګر شعرېې پس له تزئين او ارايش ځنې په يوه ښه لباس کې نيم پټ او نيم لوڅ ظاهروي چې هر څوک ورباندې زړه بايلي او پرې مين شي.که مونږ د شاعر خاص لفظ د ادب په عام لفظ بدل کړو نو ادبي تعبير هم لکه شعري تعبير داسې وي چې په يوه فلسفي اوعلمي تحقيق نه وي بنا، بلکې کله کله په علمي لحاظ غلط هم بلل کيږي.

څومره دمخه ماپه مصري مجلاتو کې يوه جمله د اقتراح په ډول وليده چې د ښوښو ليکوالو توجه يې ځانته جلب کړې وه او سره له دې چې هر يوه په علمي لحاظ غلطه ګڼلې وه،ښه څه يې پکې ليکلي و. جمله داوه:

عمل څه کوي او موږ کومې خواته بيايي دسعادت لورته اوکه هلاکت ته؟ په دې عبارت کې علم لکه يو قايد داسې ښودل شوی چې موږ يې خوزولی يو او چېرته موبيا يي او دا څرګنده ده چې علم دا اقتدار نلري بلکې ديوه موټر يابيږی. مثا ل لري چې موږ ورباندې خپل ځان يوځای ته رسوو مګر دا جمله سره له دغه علمي نقصانه پخپله ادبي جاذبه ليکوا ل مجبوروې چې په دغه موضوع کې څه وليکي او هر سړی دې خبرې ته ملتفت کړي چه نن د دنيا متمدن او علم لرونکي قومونه له خپل علم او تخنيکي معلوماتو څخه د خپل استهلاک اوبربادی په لاره کې کاراخلي.

نوويلی شو چې اکثره شعري او ادبي تعبيرونه همدغه شان جاذبيت لري او يوې مهمې موضوع ته دخلکو مخه راګرزوي مګر علمي تدقيق پکې نه وي شوی.

هرکله چې موږ تريوې اندازې دشعر او حکمت ياعلم په ټکو لږه رڼا وغورزوله او داخبره مو هم لږه څرګنده کړه چې شعر او حکمت څومره بيلوالی او څومره نږديوالی لري نو اوس راځو د هغې ورځې بحث ته چې دڅوکسوپو هانو په مجلس کې دشاعر اوعالم په شاوخوا کيده، په هغه ورځ يوعالم چې شعري برخه يې هيڅ نه درلوده شاعرته په همدومره اهميت قايليده چې دلږ ساعت لپاره يومجلس تودولی شي چې څوکسه يې خواته يوه شيبه راټول شي اوبس.

ده ويل چې شاعر يو بې ثباته شخص دی چې په يوه اساس باندې نه وي روان او هرساعت يې فکر او حا ل بدليږي مګرعالم لکه يوغر په هروخت اوهر حا ل کې ثبات او استقامت لري اوديوه فکر خاوند وي.

لنډه يې داچې ده عالم ته داحق ورکاوه چې ديوه قوم مقتداشي او دسعادت لورته يې بوزي مګر شاعرته په دغه مقام نه وقايل له ده ځنې که څه هم چاپوښتنه ونکړه چې دی څه دلايل لري مګر ښايي چې دده دليل به همداو چې دشعر اساس تخيل دی اوهغه يو اساسی شی نه دی هر ساعت بدليږي اوبيل رنګ پيداکوي او دعلم اساس هغه يقيني مقدمات او دلايل دي چې عقل يې تزکيه او تصديق کوي او هره شيبه نه بدليږي دده دغه وينا دمجلس اکثرو خلکو په ښه وايي اوحق وايي باندې تلقي کړه مګر زموږ د مجلس يو ښاغلی ملګری له شعر او شاعر ځنې تر يوه حده مدافعه وکړه او يوه بل مشرسړی د فيصلې په ډول وويل چې شعر يو قالب دی ښه اوبد، صحيح او غلط هرڅه پکې اچول کيږي نو ښه اوبد يې بد دي. مګر هغه چا چې شعر او شاعر ته په کمه سترګه کتل هغه وويل:

هو! شعريو نيمګړی قالب دی چې حقيقت پکې پوره نه راوړل کيږي. د دې خبرې ځواب خو موږ مخکې ورکړ چې شعريو حقيقت پوره نشي راوړلی مګرداسې جذاب اشارت ورکوي چې تاثير يې له عام بيان او تعبير ځينې، ډير زيات او بادوامه وي نو اوس به راشو دې خبرې ته چې ايا دغه فيصله موږ منلی شوکه نه؟

له دې فيصلي ځنې خومعلوميږي چې شعر ديوه ظرف حيثيت لري چې دارو او ز هر دواړه پکې اچول کيږي او پخپله هيڅ شی نه دی که دفيصله کوونکي غرض همدغه وي موږ هيڅکله دانشو منلی چې شعرلکه يولوښی وګڼو او نور اهميت ورنکړو ځکه چې شعر پخپله دوا ده چې دوايي خاصيت او تاثيرپکې حلول کړی او يوله بله د هيولی او صورت نسبت لري او که کله کله له شعر ځنې يوضرر وليدل شي نو دا راز مخالف تاثير په هره دواکې کله کله دبعضې موجباتو په سبب ليدل کيږي او علم هم ځينې وختونه دفکري او اجتهادي سهوو په سبب ضرر رسوي نو موږ پدې ځای کې هم فيصله کوونکی خپلې فيصلې ته ملتف کوو او هم هغه چا ته چې شعر او شاعر ته په ښه سترګه نه ګوري، وايو چې که دی ټول شاعران په نظرکې ونيسي او يو شاعر دتمامو شاعرانو نمونه ونه ګڼي دی به د فيلسوفانو او متصرفينو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالمانو او حکیمانو په ډله کې ښه ښه شاعران پیداکړي ا و دا به ورته معلومه شي چې شاعر هرومرو دغسې بې ثبات اوبې استقامته نه وي لکه ده چې تصور کړی دی، شاعر هم لکه یو ډېر لوی سړی یوداسې استقامت لري چې نه بې دزمانې بهارله چتې باسي او نه بې خزان سر راټیټولی شي لکه چې رحمان بابا وايي:

لکــه ونــه مســتقیم پخپــل مکــان یــم کــه خــزان رابنــدې راشــي کــه بهــار

په شاعرانو کې هم لوی لوی خلک اولکه خوشحا ل خان خټک دټینګ عزم خاوندان پیدا کېږي چې نه ددښمنانو لښکرې او نه دحاسدانو خبرې دده په قوي اوغښ زړه کې څه ویره اوحرکت پیداکولی شي لکه چې پخپله وايي:

دعـــــالم ډېـــــرې خبـــــرې ددنیـــــا تـــــورې لښـــــکرې

زړه مــــې نــــه ښــــوري لــــه ځایــــه غرخوهســــې وي کــــه نــــه

که شاعران یوازې دتخیل خاوندان وای او نور اساسی افکارو بې په ذهن کې ځای نه نیولی هېڅکله به لکه اقبا ل دیوه نصب العین او مستقیم فکر خاوند سړی په شاعرانوکې نه پیداکیده اولکه حکیم سنايي او عطار، سعدي او رومي غوندې اشخاص به د شاعرانو په ټولګي کې نه ښکاره کیدل اونه به لکه بوعلي دعمیقو افکارو خاوند دشعرویلو اقتدار درلود، شاعر هم انسان دی او انسان ته خدای هر راز استعداد ورکړی، که شاعرله نورو خلکو ځنې زیاته برخه نه وي اخیستی نونیمګړی خوبه نه وي پاتې شوی.

دتورې رڼا

د زمانې امیل چې شپې او ورځې بې لکه د زنځیرکړی یوله بله ترلي دي او دشپو او ورځو، میاشتو او کلونو، قرنو او پیړیو په حساب لوبې او ورې حلقې لري سړی پکې عجیب و غریب واقعات او مختلفې صحنې ویني. نن چې مونږ داستقلال په نامه یوداسې ورځ لروچې شپه بې هم له نورو ورځونه روښانه ده او ددې ورځې په لمن کې مونږ د خپلواکۍ او ازادۍ شرف او وقار موندلی او هرشیبه بې زمونږ په نظرکې ډېرقدر او قیمت لري، دا ورځ مونږ ته یوه داسې شپه هم رایادوي چې له ډېرې تیارې سترګه په سترګه نه ښکاریده او بیخې تور تم و. داتورتم دسحر او طلسم یوه داسې تیاره وه چې مونږ بې په غټو سترګو ویده کړي وو او خلکو به راباندې لوبې کولې، پدې تیاره کې به ددې غرو رغو په هغو زمریانو د استعمار لاس رانښکول کیده چې پخوابه بې خلک له تش صورت وېرېدل او چابه ورته په زغرده نشو کتلی. دې تیارې دپښتو نخوا د آسمان لمنې په تورو وریځو لړلې وې او داسې معلومیده لکه چې پښتانه پاس په اسمان کې یوستوری نه لري. په دغه شپه دبد بختۍ یو ه داسې سیلۍ را الوتې وه چې زمونږ ټولې ډیوې بې وژلې وې او په هېڅ ځای کې دامیدرڼا نه ځلیده. زمونږ زړونه لکه ساړه نغري له حرارته تش او خالي و اود ملیت په کالبوت کې مو د حیات او ژوند ګرمي بیخي لړه وه، پدې وخت کې ناڅاپه زمونږ په مخکې یوه داسې رڼا وبرېښېده چې زمونږ حا ل او استقبا ل بې روڼ او روښانه کړ او زمونږ توره شپه بې په سحر بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا رڼا زموږ دهغې توري برق اوبرښنا وه چې هروخت وروباندې پښتنو خپله مخه رڼا کړيده او خپلې بدبختۍ تورې تيارې يې پرې ورکې کړيدي.

په دې رڼا کې دومره تودوالی او حرارت و چې زمونږ په ګوګل کې يې سړه وينه توده کړه او ډېر ژر يې زموږ په حا ل او استقبا ل کې تغير او تحول پيښ کړ.

په دې رڼاکې موږ دحيات هغه اوبه دتورې په خوله کې پيداکړي چې سکندر په تورتم کې لټولې.کله چې موږ له دغې تيارې رڼا ته راووتو او د پښتو نخوا دغرويه څوکو باندې د سعادت وړانګې اوپلوشې وځرکېدې زموږ په زړوکې دحيات مينه، دوطن محبت، د مليت احساس، دعلم اوترقۍ شوق او د ژوندانه ټول صفات او خوهشات پيداشوه، د وطن ښايسته غرونو ا و شنو ناوونو، ډکو سيندونو او ګڼو ځنګلو زموږ په زړه کې وطني عشق پيداکړ، موږ په همدغه رڼاکې خپل ځان وپيژانده اوپه ځان مو ويسا پيداشوه چې ملي غرور او افتخار هم ورسره ټرلی دی.

مونږ په دې وپوهيدو چې ددنيا طوفانونه هېڅکله مونږ دنړۍ له مخې نشي ورکولۍ او نه دغه راز لړې او تورې وريځې زموږ دسعادت درڼا مخه نيولی شي.

هو! موږ حق لروچې پخپل قوي او متين موجوديت ونازېږو او ووايو چې موږ هغه خس او خاشاک نه يو چې د حوادثو سيلۍ مو تيت په ترک کړي ځکه چې موږ پخپله پښتو او پښتونواله دهر راز مشکلاتو مقابله کولی شو، او د پښتنو په اصطلاح اسمان ته تېره غورزوو او سرورته نيسو.

موږ هغه ښاغلي پښتانه يو چې ځان راته ډېرلوی او سترښکاري او دخپلې سيمې درنښت خپل ملي افتخار، دپښتونولۍ ننګ او ناموس دتيرو پښتنو ښه نوم په داسې ډول ساتو لکه چې يو ډېر پاک او له مينې ډک مين دخپل مقدس عشق احترام او حرمت ساتي.

موږ ته دخپل پلارنيکه توره محبوبه ښکاري او هميشه يې لوړوالی او ځليده غواړو، تر څو چې له خړ اسمانه تندر او ړلۍ اوري اوانسان دخپل اوپردی تميز کولی شي د پښتون توره به لکه يدبيضاپه دنياکې ځلېږي اوټول پښتانه به دتورې په رڼاکې ژوندکوي.

موږ خپل ځان او خپله خپلواکی، خپل پښتني موجوديت ارومرو ساتو او له سروماله وروباندې تېرېږو، مګربايد په دې پوه شو چې موږ داپه څه شان ساتلی شو؟ ددې پوښتنې په ځواب کې څه شی چې زما په نظرکې ډېر مهم معلومېږي هغه زموږملي تربيه پښتني خويونه او پښتونواله ده ترڅو چې موږ پښتانه يو او پښتونولي لرو زموږ د خپلواکۍ اولوړتيا جنډه به ارومرو پورته وي اوپه ازاده هواکې به دازادۍ په وړمه رپېږي، هو! دا رښتيا اوکټ مټ حقيقت دی ترڅوچې ديوه قام په نفسي کيفيت او حا ل کې تغير پيښ نشي د هغوئ په حا ل کې خدای هم تغير نه پښوي، ترڅو څوک پخپله ځان څاه ته ونه غورزوي لوی څښتن يې دذلت او انحطاط په کنډو کپروکې نه اچوي زموږ ملي اوپښتني روح په دومره لوړه او هسکه فضاکې ګرزي چې که موږ يې پخپله رانښکته نکړو دهېچا دلينديې غشی نه ور رسېږي اونه دچاله تاثيرلاندې راځي. وروسته تردې چې زه دځان په ساتلو کې پښتني اخلاقوته په اوله درجه اهميت قايلېږم نو بيا علم اودنن ورځې مختلف فنون، ثروت اوبډايي او ځينې نورشيان هم ضرورې ګڼم، که موږ علم او بصيرت نلرو خلک موپه سحر اوچل ترخپلې اغيزې لاندې راولي او لوبې راباندې کوي، که موږ شته او ثروت نلرو زما نه مو وږی کوي او د نورو دام ودانې ته موراتيټوي، که موږ فن او تخنيک نلرو پخپل لاس ځان اورته غورزو او له ځان سره دښمني کوو، نن خلک دحربي فنونو په قوت داسمان له وريځو اولړو کاراخلي اوپخپلو دښمانو باندې تندراوړلۍ وروي، نن خلک دصنعت اوحکمت په مرسته هغه هوا چې دحيات مهم عنصردی دمرګ اله ګرزوي او ددښمن په حق کې ورځنې د زهروکار اخلي. که څوک غواړي چې په دې عصر کې خپل ځان اوخپله خپلواکي وساتي هغه بايد دومره کامل انسان وي چې خپل هرڅه يې پخپل لاس کې وي او د خپل هر مرض علاج وکړی شي، پدې وخت کې که نور هېڅ نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک دیوه قام دلاندې کولولپاره بعضې داسې مکروبونه دهغوئ په وجود کې انجکش کوي چې ډېر ژر بې ملي وینه فاسدوي او روح بې وژني. نوبرسیره په نورو خبرو نن د ازادۍ ساتلو لپاره ډاکتري هم لازمه ده.

نن ځینې کسان دنورو داسارت لپاره خپل ځانونه ښایسته کوي او پخپل ښکلیتوب ور ځنې زړه وړي نوسړی باید هېڅکله لکه بلبل دچاپه ښایسته ګلانو زړه بای نلي او په پردي باغ کې اسیر نشي بلکه خپل ځان، خپل ملیت، خپل دودونه خپله ناسته ولاړه له هرچا ځنې ښه وګڼي اوخود ي ولري. ترڅو چې یوملت خپلې ټولې نیمګړتیاوې پوره نکړي او خپل ځان د بل له احتیا جه ونه ژغوري هغه په دنیاکې پوره اوحقیقي ژوندون نشي کولی اوپه هرراز چې وي د نورو ترتاثیر لاندې راځي.

سړی باید دې ټکي ته ښه متوجه شي چې انسان چې هرڅومره مدني شوی او مدنیت ته ورنزدې شوی دی هماغومره بې ډار او ویره ورکه شوې او نور ژوندي او زیروح شیا ن بې خپل لاس لاندې کړ ي دي او له خپلې اغیزې لاندې بې راوستلي یعنې انسان دمدنیت په مرسته په وحشت باندې غالب شوی اوقوت بې موندلی لکه چې اوس هم ددنیا متمدن قومونه په وحشیانو اونیم وحشیانو باندې حکومت او حکمراني کوي نو که څوک غواړي چې دنن ورځې د مدني اقوامو ترتاثیر لاندې رانشي باید اورمرو په مدني سیرکې ځان ورسره برابر کړي او تمدن ته په سپکه سترګه ونه ګوري.

په دنیا کې صلح یوطبعي قانون دی او لوی څښتن هم مونږ پوه کړي یو چې دا مځکه د صالحانو میراث دی او صالحان به وربانډې تسلط لري، دلته غرض هغه صلاحیت دی چې دمځکې دمخ حکمراني پرې کېږي چې داصلاحیت داسلام په ابتداکې په عربو کې پیدا شوی او زموږ پښتنو په ملیت اوپښتنولۍ کې اغږل شوی دی.

موږ باید داصلاحیت هېڅکله له لاسه ونه باسو،او وربانډې ټینګ اوسو، ددې صلاحیت لمړی ښه داده چې موږ په حق او حقیقت ټینګ ولاړیو او ملګرتیابه بې کوو، هېڅکله به مو زړه ته خوف او ویره لارنلري او دضرورت په وخت کې به وینې تویول راته هېڅ ښکاري اوله مرګه به نه ویریږو، بلکه دخپلې اسلامي او ملي لوړتیا دساتلو دپاره مرګ،ابدې ژوندون اوخپل سعات بولو او ددنیا د هر راز سختیو اومشکلاتو په مقابل کې به لکه دخپل وطن لوړاوهسک غرونه په هرمیدان سر لوړی ولاړیو، عزم او اقدام به مو ډېر ټینګ اوکلک وي.

ایثار اوقرباني به ډېرلوی افتخار ګڼو، اتفاق او اتحاد به مو هېڅ شی نشي خرابولی، پخپل مینځکې به یوله بله مینه او محبت، پیرزوینه او رواداري لرو او دخپل مقدس دین او ګران وطن د دښمنانو په مقابل کې به دسختو زړو خاوند یو، دلوی څښتن په ضعیفو مخلوقاتو باندې به زړه سوی لرو، عدل او انصاف به را ته له هر شي ښه ښکاري، د بې ننګۍ ژوندون به په هېڅ شان نه قبلوو او دخپل مقدس اوپاک مقصد لپاره به له سراو ماله تېرېږو، خپل ځان او اولاد به د خدای درضا لپاره قربانوو اوبې له خدایه به بل هېچاته سرنه ټیټوو، دا ځکه چې دخدای له بنګي سره بله بندګي نه کیږي او نه خدای پاک په دې باندې راضي کیږي چې دده بنده دبل چابندګي وکړي.

هو! مومن اومسلمان باید اورمرو حر او ازاد وي اوپښتون باید تل ازاد اومستقل وي نو تل دې وي زموږ ازادي اوخپلواکي ا وهمیشه دې وي پښتواوپښتنواله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږ ژوند

غر په غره نه ورځي. اوسړی په سړي ورځي - دهمدغه تک له کبله چې وګړي یې یو له بله لري، سړي ته دنورو ژوندون څه ناڅه څرګندېږي او راز راز وګړي ویني.

یوه ورځ زه یوداسې سړي کره پېښ شوم چې پوله اوپټی یې هېڅ نه درلوده او په کورکې یې دمړک لکۍ هم نه سپېره کېده.

ده خپلې شپې او ورځې په لو او لور تېرولې او دکاله ټول خرخوړی یې دومره نه و چې دیوه بدای اوشته من سړي دغاړې کالي شي.

پدې کاله کې یې له سپوږمۍ بله ډیوه نه وه او نه چا یې له خپل لاس او مړونده بلې سرویږدۍ درلوده.

دې سړي په دغه ورځ برسیره پدې چې خپل زوی(کبوری) ته یوه سدرۍ او یوه سره خولۍ راوړې وه کورته یې هم څه غوښه اخیستې وه کبوري چې وروسته له ډېرو وختونو نوې نرۍ خولۍ موندلې او نوې سدرې یې اغوستې ده له هلکانو سره په کوڅوکې منډې وهي کله چې کاله ته راشي او دغوښو کټو په نغري باندې ووینې په منډه بېرته ځي او په نورو هلکانو زیری کوي چې موږ نن غوښه پخه کړیده.

هغوئ که څه هم په دغه ورځ لا څه ډېرې ورځې یې غوښه په سترګو نه ده لیدلې، خودپښتنو زامن دي دا ورته ښه نه ښکاري چې ددوئ له کاله نه په بل کورکې ښه څه پاخه شوي وي اونه دا زغملی شي چې دوئ دې له چانه ښکته اوتېت وي.

نو هر یوه به چا یو څه اوچابل څه ښودل اوخپل نکولی به یې ستایه، چابه ویلې چې موږ لړمون پوخ کړی و چابه ویلې چې موږ نن چرګ باندې کړیدی داخبرې دوئ پداسې خوند کولې لکه چې لکیاوي او خوري یې، نه خدایږوپه خوړلوکې یې دومره خوند نشته لکه دوئ یې چې له نوم اخستلو خوند اخلي.

یوازې کبوری له هلکانو سره داخوړې خبرې نه کوي موربې هم له ښځو سره ناسته ده اووایي: لاړه شم چې دغوښو کټو مې ونه سوزي. غوښه خو نه سوزي، ځکه چې کټو ترخولې له اوبو ډکه ده هغه ترسبا هم نه وچېږي خودا غواړي چې نورې ښځې خبرې کړي، دکبوري پلارچې خپل ګلالی ځوی په ښو کالیوکې ویني، من من غوښې اخلي او په کالیوکې نه ځایږي خوله بلې خواچې دخپلې ښځې زاړه ټیکری او شکیدلي کمیس ته ګوري سوراو تور ټول یې په زړه کې ګرزي خو چې هرڅومره خپلې سترګې یوه خوا بله خوا ګړوي داسې څوک نه ویني چې دده زړه پرې ورشي اوڅه پورترې وغواړي.

سره لدې چې پدې کاله کې هېڅ نه و خو خوښي او د ژوندانه خوند یکې زښت ډېر و اوله بډایانو ځنې ددوئ ژوند ډېر خوږ و ځکه چې دشتمنو اوبډایانو زړونه تل هغه څه غواړي چې هېڅکله یې لاس نه ورسېږي.

هو! ددوئ خوښي او زړه ښه والی دومره وړیا نه وي چې په دومره ورو ورو خبرولاس ته راشي، ددوئ سترګې په ټوله نړۍ هم نه مړېږي دلویو اوشتمنوکورو لاڅه چې وروته هم ډېر خوندور ځیزونه بیخونده شوي وي او وریښمینې ټوټې ورته لکه بیستې داسې ښکاري، ددوئ نرۍ وریجې که هرڅومره غوړې او غوښې یکې ډېرې وي د نـورو سوړسک او شنو سبو یا شړومبوته په خوند کې نه رسېږي، نه پوهېږم چې داولې؟ نوښه ده که ښه ځیزونه دنوروپه مخکې ایښي وي خوند خو ددوئ په برخه رسیدلی دی او خوښي هم ددوئ په کاله کې ده.

نه یوازې دا نه، روغتیا اوجوړوالی هم دوئ ته ورکړشوی دی، دوئ هېڅکله لکه بډایان په لواړو وریجو اوکلکو غوښو نه نس خوږي کېږي او نه هغومره ژرژر ناروغتیا ورته پېښېږي، دوئ یې تروو ځیزونو، ښایسته ډېره ډوډۍ خوړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه نورڅه نه وي دغرو پرکي، نانګه اومونانې، شنې او داسې نور......هم خوړلی شي ځکه چې دوئ لادپستو اوخوندورو ځیزونو خوند نه دی لیدلي.
نه نه لیدلي بې دي خو په همدغو ځینې ونوکې لکه چې رحمان بابا وایي:

پتنګــانو لــره خــدا ی پــه اورکـــې ورکــړ | هغــه عــیش چــې بــې بلبلــې پــه ګلــزار کــا
خرقــه پوشـــوپه خرقــه کـــې دي مونـــدلي | هغــه حــظ چـــې پــه دنیــاکې دنیــا دار کــا

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Bala Dewa

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library